

--- ez marad meg a felébredés gyomorsavat fellövellő, torokmaró álomlepedékén,
ez marad

a fogcsikorgató keserűség, a gondviselés elfuseráltsága fölött való fogcsikorgató
keserűség – hogy lám nem elfogott ez az útonálló bitang banda, és most mi van?

vagy *általuk*, vagy *velük* pusztulok

(álom: 1988 06 19)

Rácz Péter

BERLIN, HEINRICHPLATZ

Petri Györgynek

Most itt, a Túlvilág kávéházban
eltűnődhetek még e világ
számomra véges dolgain – két tükrös fal
közt fényt elnyelő és visszaverő test.
Múltkor, mikor átellenben a Vörös Hárfa
kék betűs felirata alatt a teraszon ültem,
lélekben már idevágtyam. Akkor *hely* nem volt
a Túlvilágban. Elgondoltam, micsoda
riadalom támadna odaát,
ha itt (onnan nézve persze: ott, túlnan)
egyszer csak kitennék a Megtelt táblát.
Várótermekben vészelnénk át e kínos időt,
a kezünkben sorszám – régi újság.
Most *idő* nincs, az ideát töltött lejár
– e tér, a vak is látja, az idővel korrelál.

E végső órára kerékpárosan, egyedül
érkeztem, két napja úgyis már csak
„oda elmegyek még egyszer”, „még megnézem ezt”.
(A folyó és a Fal volt megnézendő.)
Most ha kávémből felnézek, a háromszögbe,
amelyet biciklim (még megvan),
a Vörös Hárfa és mi, a Túlvilág
csöndes dorbézolói képezünk,
néma, agg pizzoár vegyül.
Nyers zöld, mint aki Párizsból érkezett.
Vagy szökött. S most a Túlvilág bejárata
előtt estétként lapos lámpaernyő
sárga fényében ácsorog. Mint aki megállt.

Én meg menni kényszerülök
át a Falon
(amely fölött az idő, csak úgy – eljár),
foghíjas, gazos telkek
– gyerekek Grund Hotelja – mellett,
szóval mint Pestről Budára.

Kocsis Zoltán

MAGYARLONDON

Tudom, sokan irigyelnek bennünket, utazó művészeket; ki ezért, ki azért. Míg régebben – a világútlevel bevezetése előtt – viszonylag szabad határátlépési lehetőségeink miatt nézett ránk furcsa szemmel honfitársaink többsége, ma már inkább csak a „siker, pénz, csillogás” asszociációi váltanak ki némi idegenkedést. Hogy ez utóbbi mennyire téves, arról leghitelesebben talán egy pályakezdő tudna írni, felidézve mindazt a nehézséget, megpróbáltatást, sőt megaláztatást, amivel óhatatlannul szembe kell néznie, ha mégoly tehetséges is. De néha bizony megesis karrierjük delén lévő művészekkel is, hogy olyasmit vállalnak, ami ellen – legalábbis kezdetben – testük-lelkük berzenkedik.

A pontosan tizenegy napig tartó svájci–angol turné – a szerződéseket természetesen akkor írtam alá, amikor senki még álmodni sem mert a politikai életünkben bekövetkező változások üteméről – számomra nem kevesebb, mint hét fellépést jelent, amelyek közül öt megfelel az Országos Filharmónia azóta megszűnt besorolása szerinti A kategóriának (zenekari kíséretes versenymű előadása, önálló hangszeres szólóest), míg a további kettő a C kategóriás szereplés (zongorakíséret komoly műfajban, hangszeres közreműködés) ismérveit meríti ki. Ez alkalommal a C kategória összehasonlíthatatlanul nehezebb – és izgalmasabb. Kurtág György műveiről van szó ugyanis. Volt mestercemnek egy egész fesztivál megrendezésével róják le hódolatukat angliai tisztelői. Az öt hangversenyből álló sorozat október 30-tól november 5-ig tart, egy ősbemutató és három szigetországi bemutató mellett további tizenkét Kurtág-kompozíció kerül műsorra. Ez utóbbiak – a legtöbbször többször – elhangzottak már az Egyesült Királyságban; errefelé kétségtelenül Kurtág a legtöbbet játszott magyar zeneszerző. A hangversenyciklus egyébként egy másik, hasonlíthatatlanul nagyobb rendezvény része, amelynek számunkra kissé furcsa címe – *MAGYAROK Britain salutes Hungary* – mögött a nagynevű patrónusok és névtelen szervezők valójában nemes, hazánkat lehető legelőnyösebb oldalairól bemutatni kívánó szándéka rejlik. Lesznek itt bőségesen kulturális és társadalmi események, megjelenik Rubik Ernő, jönnek a Polgár lányok, képviselteti magát a magyar gasztronómia és így tovább. A megnyitón a Budapesti Fesztiválzenekar játszik a Barbican Hallban (amely az egész ünnepségsorozat fő helyszíne). Mind ezt, mind a megelőző két svájci hangversenyt a szo-